

Camera Obscura

driemaandelijks tijdschrift voor de foto & dia liefhebber

Koninklijke vtb Fotoclub Evergem
vtb Diaclub Evergem

© Christine Van de Velde

60de jaargang nr. 4 – december 2019

vtbkultuur.be
met een knipoog

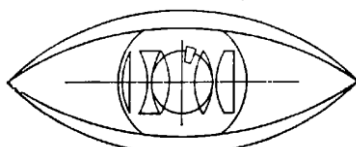

Verantwoordelijke uitgever: Freddy Hofman Pijlkruidstr 31 9032 Wondelgem

Koninklijke

OVU 8
CVB149
Belfius
IBAN BE03 0682 1455 0384
BIC GKCCBEBB

vtb

Fotoclub

Evergem

Website: www.fotoclubevergem.xara.hosting/index.htm
Facebook: <https://www.facebook.com/VTBFOTOEVERGEM/>

VOORZITTER	ERE ONDERVOORZITTER	SECRETARIS	PENNINGMEESTER	PUBLIC-RELATIONS
Freddy Hofman Pijlkruidstraat 31 9032 Wondelgem 09/2268563 freddy.hofman @telenet.be	Jos Van den Hende Antwerpsestwg 774B 9040 St. Amandsberg 09/2252750	Chris Vanden Bunder E. Ronsestraat 45 9041 Oostakker 09/2514823 christiaan.vandenbunder @skynet.be	Christine Van de Velde	Koen Andries Droogte 78 9940 Evergem 09/3577859 Fotografieandries @gmail.com

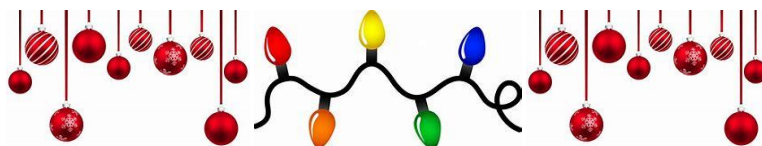
Disclaimer.

Niets uit deze uitgave mag worden gekopieerd of gereproduceerd op eender welke wijze, zonder de uitdrukkelijke toestemming van de auteur(s) en/of de redactie.

Activiteitenkalender

Vrijdag 6/12/2019	Fotobespreking	Vrijdag 6/3/2020	Selectie foto's tentoonstelling
Vrijdag 13/12/2019	Fotobespreking	Vrijdag 13/3/2020	Fotobespreking
Vrijdag 20/12/2019	De Burggrave gesloten	Vrijdag 20/3/2020	Fotobespreking
Vrijdag 27/12/2019	De Burggrave gesloten	Vrijdag 27/3/2020	Fotobespreking
Vrijdag 3/1/2020	Jaarvergadering	Donderdag 2/4/2020	Opstellen tentoonstelling
Vrijdag 10/1/2020	Fotobespreking	Vrijdag 3/4/2020	Opstellen + receptie
Vrijdag 17/1/2020	Fotobespreking	Zaterdag 4/4/2020	Fototentoonstelling
Vrijdag 24/1/2020	Fotobespreking	Zondag 5/4/2020	Fototentoonstelling + opruimen
Vrijdag 31/1/2020	Fotobespreking	Vrijdag 10/4/2020	Fotobespreking
Vrijdag 7/2/2020	Fotobespreking	Vrijdag 17/4/2020	Fotobespreking
Vrijdag 14/2/2020	Fotobespreking	Vrijdag 24/4/2020	Fotobespreking
Vrijdag 21/2/2020	Fotobespreking		
Vrijdag 28/2/2020	Fotobespreking		

NB. Deze kalender kan aan wijzigingen onderhevig zijn.

Editoriaal.

We zijn weer zover. Niet alleen loopt het jaar 2019 op zijn laatste benen, de evenementen rond ons 60 jarig bestaan, lopen ook ten einde.

Eerst en vooral wil ik iedereen bedanken die, in de mate van het mogelijke, hieraan heeft meegewerkt. Het is en blijft nog steeds belangrijk dat we voldoende met de club naar buiten komen, niet alleen om enige naamsbekendheid te bekomen, maar ook om geïnteresseerde personen naar de club te lokken. Want dit is toch wel een tendens die steeds meer zichtbaar wordt. De clubs (en niet alleen op fotografiegebied), kampen overduidelijk met het probleem van vergrijzing. Minder en minder worden jongeren aangetrokken om zich met een sociaal iets als een club te verbinden, want blijkbaar wordt een egocentrische houding populair in onze samenleving. (genre, ikk en de rest kan stikken). Ik blijf een lans breken om toch maar op zoek te gaan naar nieuw fototalent, om niet in het straatje te belanden waarin meer en meer clubs zich bevinden: leden vallen om allerlei redenen weg en worden niet vervangen. Zodat na een tijdje men met enkel een paar leden overblijft en het geen zin meer heeft om nog langer onze hobby in clubverband uit te oefenen.

Dit gezegd zijnde hebben we dit jaar met onze tentoonstellingen toch wel succes geboekt. Verschillende personen hebben me tijdens onze tentoonstellingen in St Lucas en Stroming aangesproken over de foto's. Hen zover krijgen dat ze ook daadwerkelijk naar de club komen is helaas nog een ander paar mouwen. Daarom vraag ik om in jullie vriendenkring na te gaan wie zou geïnteresseerd zijn om zijn of haar foto's in de clubwerking in te passen.

We moeten er ons ook van bewust zijn dat de tijd aangekomen is dat de subsidiekraan zachtjes wordt dichtgedraaid. Allerlei onheilsvoorspellingen komen op ons af. Nadat enkele jaren terug, bij de overheveling van de provinciale subsidie naar de gewesten (die ze zouden moeten doorstorten naar de steden en gemeenten, er al verschillende miljoenen euro spoorloos zijn verdwenen (met dank aan één bepaalde politieke stroming), gaat men nu ook de algemene subsidies nog maar eens verminderen (met dank aan dezelfde partij). Cultuur wordt door hen beschouwd als een bende linkse rakkers en het moet ons dan ook niet verwonderen dat met een opeenvolging van rechtse en uiterst rechtse regeringen, men het niet meer noodzakelijk vindt om deze vorm van sponsoring in stand te houden. Men moet maar zien dat men de eigen kosten dekt. En gedeeltelijk kan ik daarin meegaan.

Maar ik zou hierover toch willen opmerken dat men ook niet nalaat om bijvoorbeeld de huurprijzen van de zalen op te trekken, zodat het moeilijker en moeilijker wordt om nog iets kwalitatiefs hoogstaand in te richten. Ook in Evergem gaat men een volledig nieuwe berekeningswijze hanteren om de huurprijs te berekenen. Afwachten of dit geen verdeckte opslag zal zijn.

Het is geen moeilijke berekening: wanneer de volledige subsidie van de OVU en van de Gemeente wegvalt (die van de OVU wordt vanaf 2020 geschrapt), dan schat ik dat we nog een vijftal jaren kunnen doorgaan met onze tentoonstellingen. Daarna zal de kas onherroepelijk leeg zijn. We kunnen ook moeilijk enkele honderden euro lidgeld vragen: we zijn tenslotte geen tennis- of golfclub.

Toch wil ik niet teveel doemdenken. Ik vind dat we ondanks alle financiële beslommeringen goed bezig zijn. Volgend jaar nemen we terug deel aan de Evergemse Culturele 14-daagse. Onze tentoonstelling valt deze keer in het slotweekend van dit evenement. We zullen dan ook dankbaar gebruik maken van de gratis publiciteit die ons wordt aangeboden en we hopen op nog een beetje meer interesse van iedereen die in Groot-Evergem woont.

Op vrijdag 3 januari houden we onze jaarvergadering. Ik verwacht dan ook dat jullie eens goed nadenken over de toekomst van de club en waar we naartoe willen werken. Hiervoor ontvangen jullie uiteraard nog een reeks afzonderlijke mails met de agenda, de herverkiesbare personen en meer details over deze speciale vergadering.

De uitbaters van OC De Burggrave hebben ons ook laten weten, dat we van vergaderlokaal moeten veranderen. Onze vergaderplaats wordt afgebroken (tiens, had men niet enige maanden terug daar een nieuwe muur gezet?) We krijgen een iets grotere ruimte ter beschikking met een koelkast, zodat we niet meer naar de grote zaal hoeven te lopen als we iets willen drinken. Of er ook glazen zullen beschikbaar zijn en wat we gaan doen met de afwas is me echter momenteel nog niet volledig duidelijk.

De data van onze tentoonstelling zijn jullie bekend. Ik reken dus terug op jullie medewerking om alles in goede orde te laten verlopen. De receptie zal iets minder zijn dan vorig jaar, dus zonder muziek en met ietwat minder luxueuse maar toch lekkere hapjes. Ik kan maar hopen dat de uitgenodigde sprekers deze keer wel genoeg voorbereid en rad ter tong zullen zijn dan dit het afgelopen jaar het geval was. Want dat was toch wel wat minnetjes.

Dit is een Camera geworden met nogal wat leesvoer. De afgelopen maanden werden gekenmerkt door een overvloed aan tentoonstellingen en met onze activiteiten daarbovenop levert dit nogal wat copij op. Mijn hartelijke dank dus aan allen die hieraan toe hebben bijgedragen.

Rest mij jullie nog prettige eindejaarsfeesten te wensen en we zien elkaar terug op de algemene vergadering.

Freddy

Nieuws uit Japan

Mannen Zonder Vrouwen

In 1927 publiceerde Ernest Hemingway een collectie korte verhalen onder de titel "Men Without Women" (Mannen Zonder Vrouwen). Nu, minder dan een eeuw later, is het een werkelijkheid geworden hier in Azië. (Volgens een artikel door Niall Ferguson in Newsweek.)

In de meeste Europese landen, zoals in België en ook hier in Japan, is er een klein overschot aan vrouwen. Voor iedere 100 vrouwen zijn er slechts 95 mannen beschikbaar en ik heb dat gemerkt hier in Japan.

Een paar maanden geleden liep ik door een straat in Kyoto waar ik een mooie jonge vrouw met een camera foto's zag nemen van een oude winkel. Als amateur-fotograaf was ik nieuwsgierig waarom ze speciaal dat huis wilde fotograferen dus ik vroeg het haar. "Dat huis was vroeger mijn grootvaders huis" zei ze, en ze voegde er meteen ongevraagd aan toe: "Ik kom uit Tokio, ik ben 27 jaar oud en ongehuwd." Ze was blijkbaar op zoek naar een echtgenoot en het feit dat ik grijs haar had en oud genoeg was om haar vader te zijn had stoorde haar niet.

Volgens de Verenigde Naties zijn er veel meer mannen dan vrouwen in deze wereld. Dit is vooral het geval in Azië waar er 100 miljoen meer mannen dan vrouwen zijn.

Hoe komt het nu dat er zoveel minder vrouwen dan mannen zijn in Azië?

De redenen hiervoor zijn selectieve abortussen en kindermoord. Wanneer een dokter na een ultrason-scan aan een zwangere vrouw vertelt dat de foetus een meisje is, wordt er vaak tot een abortus besloten, ondanks het feit dat dit door de wet verboden is.

De reden voor dit is dat meisjes minder belangrijk zijn dan jongens. Vrouwen doen onbetaald huishoudelijk werk en zijn dus van minder economische waarde dan mannen die betaald werk doen.

In het hedendaagse China zijn er 123 jongens voor elke 100 meisjes. Dus dat betekent dat wanneer deze kinderen volwassen worden er een schrijnend tekort zal zijn aan huwbare vrouwen en dat één op vijf jonge mannen niet “aan een vrouw” zal geraken. Volgens de Chinese Academy of Social Sciences zullen er in de leeftijdsgroep van 20 tot 39 jaar, 22 miljoen meer mannen zijn dan vrouwen. Stel je voor: de gekombineerde bevolking van België en Nederland met alleen mannen!

De vraag is nu wat de gevolgen zullen zijn van zulk een enorm overschot aan mannen? De geschiedenis geeft een schrikbarend beeld van wat er zou kunnen gebeuren.

Volgens de Duitse geleerde Gunmar Heinsohn, was de Europese expansie na 1500 het resultaat van een teveel aan mannen en ook de Japanse expansie in Azië na 1914 had dezelfde oorzaak.

Gedurende de “Koude Oorlog” waren het de landen met een teveel aan mannen (bijv. Algerije, El Salvador en Libanon) die de vreselijkste burgeroorlogen en revoluties doormaakten. Heinsohn wijdt ook het ontstaan van het Islamistisch extremisme in landen zoals Afghanistan, Iraq en Pakistan aan een overschot aan mannen. Politieke wetenschappers Valerie Hudson en Andrea den Boer waarschuwen ons dat China en India de volgende landen zouden kunnen zijn met een grote overdosis aan testosteron.

Dit zou schrikbaarjagende gevolgen kunnen hebben. De meeste korte verhalen in de bundel “Men Without Women” van Hemingway zijn gewelddadig, met gansters, stierengevechten en gewonde soldaten. Het best bekende verhaal heet “The Killers.”

Het zou kunnen dat de komende generatie Aziatisch jonge mannen zonder vrouwen een onschuldige uitlaat voor hun frustraties zullen vinden in sport of videospelletjes, maar dat is onwaarschijnlijk.

Dit teveel van mannen zou ook de oorzaak kunnen zijn van politieke onrust zoals revoluties en misdaad, ofwel – zoals het gebeurd is in Europa – kan dit overschot aan mannen leiden tot militarisme en zelfs imperialisme, wat zich zou kunnen verspreiden over de gehele wereld.

Hou uw dochters veilig thuis!

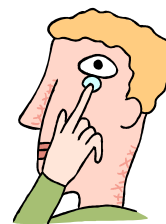
Groeten uit Japan,

Julien

In de voetsporen van John: Verhalen uit Fotoclubland

Fototentoonstelling Zinkae

Op een stralend mooie zondagmorgen trokken we, zoals elk jaar, naar de tentoonstelling van Zinkae, de fotoclub origineel verbonden met de NMBS. Dit jaar hadden ze hun expo "Fotofest" genoemd. Het is blijkbaar aangewezen dat men een tentoonstelling een aparte naam geeft, al dan niet om "in" te zijn. Het is me bij deze ook duidelijk geworden (na al die jaren) waar de naam "Zinkae" vandaan komt. Het is blijkbaar een anagram van Kaizen, wat Japans is voor voortdurend verbeteren. De groep zegt over zichzelf dat dit iets is waar ze voor staan.

In hun, weliswaar kwaliteitsvolle, kleurcatalogus staat er in de inleiding, ik citeer: "In een geest van vriendschap, respect, engagement en samenwerking, groeit een sfeer waarin mensen creatief boven zichzelf kunnen uitstijgen, met een open blik op de vele boeiende ontwikkelingen in de hedendaagse fotografie" (einde citaat). De perfecte redenen om mensen in een fotoclub samen te brengen, me dunkt.

Dit moet ik hen wel nageven: het is blijkbaar een fotoclub die bloeit, in tegenstelling tot vele andere verenigingen. En een voorvoerder die zijn zaak zeer goed kan verkopen (zijnde Freddy Van Vlaenderen), zal daar ook wel bij helpen.

Niet minder dan 34 (!) fotografen toonden hun gewrochten aan een al dan niet geïnteresseerd publiek. Wij waren op stap met onze kleinkinderen Amélie en Cédric. Ik had gedacht dat ik bij hen enige interesse voor fotografie zou kunnen opwekken, maar we waren ze al vlug letterlijk en figuurlijk kwijt.

Het begon al bij de titels. Men heeft het nodig gevonden om van de meer dan 100 foto's die werden tentoongesteld, er nauwelijks 8 (!!!) een Nederlandstalige titel te geven. Nu is de Grote Vlaamse Identiteit aan mij ook niet al teveel besteedt, maar toch. Onvermijdelijk kwam dus de vraag: "Opa, waarom zijn de titels altijd in een andere taal, zodat we ze niet kunnen lezen?" Waarop opa natuurlijk ook het antwoord moest schuldig blijven.

Dan de beelden zelf. Ik heb zelden een tentoonstelling gezien waarbij de overgrote meerderheid van de foto's onscherp of on-interpreteerbaar waren, wegens niet kunnen zien wat erop stond, ofwel een zulkdanige grondige nabewerking hadden ondergaan, dat er nauwelijks nog iets herkenbaar was. In onze club proberen we om zoveel mogelijk de identiteit van de beelden te bewaren. Zijn we verplicht om eens in te grijpen omdat er ergens een storend element in beeld staat of iets een beetje lichter of donkerder mag, dan proberen we dat te doen op een manier dat het niet opvalt. Hier gaat men voor het tegenovergestelde. Er wordt ge-Photoshopt om te Photoshopen. Het is als het ware een doel om met deze software nieuwe beelden te maken. Want wat moeten we denken over een beeld met ijsschotsen op het strand, waarbij de kleur van het ijs varieert van lichtblauw over goudgeel tot zelfs groenachtig met daarbovenop een lucht gaande van azuurblauw tot oranje-rood. Amai.

Zonder overdrijven kan ik stellen dat ongeveer de helft van de foto's gewild onscherp is. De foto's van Dominique Genin spannen hierbij de kroon. Het zijn opnames van huizen in een halfduistere straat, maar de fotograaf zat precies in een rijdende auto op een bonkige kasseiweg...

Wat ook kan is dat het beeld zodanig oninteressant was dat de fotograaf gemeend heeft om met één of andere techniek te proberen er toch nog iets bekijkswaardig te maken.

Laat ons maar blijven bij wat wij doen in de club en ons niet teveel aantrekken van wat men ons naar het hoofd slingert. Bij ons zien de mensen tenminste nog waarover de foto gaat.

De tentoonstelling van Zinkae was dus dit jaar een serieuze teleurstelling en we hebben er nog voor moeten betalen ook (al was het maar 3€ per persoon). Ik zal volgend jaar wel teruggaan, maar als het dan weer van hetzelfde is, dan zien ze mij daar niet meer. Ik kan wel wat anders doen op een zondagmorgen.

Freddy

87ste Fototentoonstelling Lux Nova

Zaterdag 28 september 2019.

Met dit salon zijn wij weer vertrokken voor een hele reeks fotosalons en diavoorstellingen waarmee wij deze herfst en winter kunnen vol maken.

Lux Nova hoeven wij aan niemand meer voor te stellen. Ze bestaan ondertussen reeds een eeuw en zijn toe aan hun 87ste fototentoonstelling. Zij staan jaar na jaar in voor een degelijke fotografie.

De tentoonstelling oogde in eerste instantie wat saai, maar na een tweede kijk merkte ik toch mooie beelden op, al was er geen echt wow effect. Er waren enkele losse beelden maar vooral reeksen voornamelijk met betrekking tot natuur, architectuur, maar ook enkele andere onderwerpen. De reeks over de treinen sprak me persoonlijk wel aan.

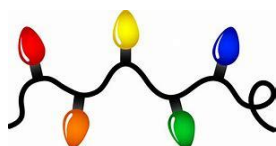
Vanuit mijn standpunt was het geheel echter wat te kunstig. Hiermee bedoel ik dat er sterk gezocht is naar structuren en vormen, al of niet met nabewerking, maar dat deze fotografie weinig bijdraagt tot onze kijk op het huidige tijdsbeeld. De beelden waren voor mij wat te stilistisch maar elke fotograaf werkt op zijn eigen manier en wie zijn wij dat we hierover kunnen oordelen, al mag iedere kijker wel zijn visie delen. Iedere fotograaf van deze groep had wel zijn redenen om juist dit beeld op de gevoelige plaat vast te leggen. En onze visie doet niets af van het werk dat deze groep heeft gestoken in deze tentoonstelling.

Wat me echter ook opviel is dat er thans meer en meer afstand wordt gedaan van supergrote formaten, al wil ik hiermee niet zeggen dat er nu op zeer kleine formaten wordt afgedrukt maar de tentoonstelling leek mij nu wat meer in evenwicht en het moet ook worden gezegd dat er een goede balans was tussen kleur en zwart-wit, wat tegenwoordig niet meer zo eenvoudig blijkt in de fotoclubs.

We kunnen natuurlijk ook niet naast de huidige generatie fotografen kijken die de club rijk is. Ik ga hier geen namen uitkramen wegens te delicaat maar met 17 exposanten kan men hier niet spreken van een klein fotoclubje. De meeste fotografen in deze club zijn dan ook vooral oude ratten in het vak, die achter hun beelden staan en met deze werken naar buiten kunnen komen.

Met Frederik had ik ook nog even een gesprek over de toekomst van de OVU voor de fotoclubs en wat we eventueel nog kunnen verwachten. Het was eerder een sombere kijk, maar daar zullen we het, bij het uitkomen van dit artikel, ondertussen op de fotoclub wel al eens over gehad hebben.

Chris

Fototentoonstelling van Fotoclub Nieuw Gent

Vrijdag, 4 oktober 2019

Wij trokken deze keer naar de opening van de fototentoonstelling van Fotoclub Nieuw Gent. Er was veel volk aanwezig op de opening maar we hebben toch op ons gemak naar de foto's kunnen kijken.

Er waren éérentwintig exposanten en een verrassende diversiteit aan foto's. De tentoonstelling had haar naam niet gestolen met "Different Views". Er was voor iedereen wat wils, zowel zwart-wit- als kleurenfotografie, over diverse onderwerpen.

Het geheel vond ik mooi in evenwicht. Er waren zoals steeds wel enkele uitschieters zowel in de reeksen als in de alleenstaande beelden, maar vooral het geheel oogde mooi.

Waar deze fotoclub zeker in geslaagd is, is dat ze opnieuw amateurfotografen heeft aangetrokken, waarbij ook jong talent (sorry voor de ouderen onder ons). En hoe je het ook draait of keert, de twintigers hebben het goed gedaan en stonden voor een eigenwijze frisse en moderne kijk op de huidige samenleving. De foto's gaven een nieuwe dimensie aan deze tentoonstelling.

Tussendoor even een overpeinzing.

Wanneer ik rondwandelen in een tentoonstelling valt het me steeds op dat de bezoekers (de zogenaamde "kenners") het meer hebben over "dat trekt op niet veel", "de foto's zijn technisch niet zo goed", "de kleuren zijn te hevig", "dat zwart-wit is niet mooi", "de nabewerking is niet goed gedaan", "de foto's zijn te klein", "te groot", "niet mooi zonder kader", "niet mooi met kader" en ga zo maar door.

Overmatig negativisme dat dikwijls niets te maken heeft met wat men ziet, of zien we het niet zo goed meer? We moeten aan onszelf de vraag durven stellen: "Laten we ons niet teveel leiden door andere zaken dan door het beeld?". Een foto moet technisch in orde zijn, dat is primordiaal maar teveel technische details trekken dikwijls de aandacht weg van het beeld. Wat is uiteindelijk de hoofdzaak?

Persoonlijk vind ik dat we wel kritisch moeten blijven kijken, men kan immers ook niet alles zomaar mooi en goed vinden, want ook daarmee kunnen we onze persoonlijke kijk in het algemeen versterken, maar afbreken om af te breken is een tijdstrend die ons alleen maar verder laat verzuren in een al sterk verzuurde wereld. Door echter minder aandacht te besteden aan sommige nevenverschijnselen van de fotografie kunnen we misschien een betere kijk op "de foto" zelf krijgen, waarmee ik bedoel; de *inhoud* (wat gebeurt er in onze wereld, hoe verandert de mens, de natuur, architectuur ... in de tijd, wat zien we heden ten dage rondom ons, enz.) en de *vorm* (de compositie, het lijnenspel, het licht, de kleur enz.). Misschien begrijpen we dan beter wat de maker met zijn opname heeft bedoeld. Persoonlijke visie, ervaring of creativiteit blijven eigen aan de persoon zelf.

Ik zag zondagavond op Canvas een programma over de fotograaf Harry Gruyaert en toen ik sommige beelden zag, en ik de naam van de fotograaf niet zou gekend hebben, maakte ik in mijzelf de bemerking dat sommige foto's niet aanvaardbaar zouden zijn in een fotoclub of zeker ter discussie zouden staan (te druk, er staat teveel op, storende elementen, afgesneden voeten of andere lichaamsdelen, er wordt niet in de camera gekeken enz.).

Harry Gruyaert had echter bij alle beelden een verhaal en als we daar even bijilstaan, krijgen we veel beelden een totaal andere dimensie. De fotograaf speelt met licht en dit is volgens mij nog altijd de essentie van fotografie. Het gaat ook over "de foto" en hoe de kijker hierin wordt betrokken. De documentaire eindigde met een prachtig gezegde van deze fotograaf: "Ik maak mijn foto's niet voor iemand, maar voor mezelf, en indien de kijker die goed vindt zoveel te beter."

En ik moet zeggen, mij spraken de foto's enorm aan. Ze gaven mij een gevoel van tijd en ruimte en dit zowel wat betreft zijn straatfotografie, foto's over zijn kinderen, mensen van allerlei pluimage, zijn architectuurfotografie, industriële fotografie, enz. De fotograaf is een manusje van alles maar heeft met verschillende foto's indruk op mij gemaakt.

Een eigen mening hebben is dus zeer belangrijk maar het is misschien nog belangrijker om vooral kritisch te zijn tegenover onszelf, eerder dan tegenover een ander.

Als conclusie kan ik zeggen dat ik deze tentoonstelling echt wel de moeite vond en dit niet omdat ik nu overmatig positief wil zijn. Vele foto's hebben me aangesproken, al weet ik dat dit een momentopname is en zeer persoonlijk.

Chris

Lieve Blancquaert - Circle of Life

Een van onze Belgische topfotografen brengt haar projecten Birthday, Wedding Day en Last Day samen in de Tentoonstelling Circle of Life. Dus alle redenen om weer eens af te zakken naar Sint-Pietersabdij.

Uit ervaring met Lieve haar werk weten we dat ze even goed kan omgaan met tekst als met beeld. Van bij het begin werden we stil en naar de keel gegrepen. Het was een donkere ruimte met een carroussel van 360° waar beelden op geprojecteerd worden. De klassieke muziek zorgde voor een extra dimensie. Soms een beetje te dominerend vonden mijn Beeze en ik.

Kleurbeelden met sprekende gezichten en aangrijpende beelden.

Zo wordt meteen duidelijk wat je verder mag verwachten. Dat je er niet happy van wordt moet je er bijnemen.

Met volgende tekst kan je verder de prachtige beelden bekijken. Ik citeer:

- Geboorte en dood met daartussen een leven. Zo eenvoudig is het voor ons allemaal, zonder uitzondering. Elke dag worden meer dan 385.000 nieuwe mensen geboren en sterven er ongeveer 155.000. Allemaal krijgen ze een andere verpakking en een ander verhaal. Gedrenkt in religie, ritueel en tradities. Velen gediscrimineerd van bij de eerste ademhaling tot de laatste zucht, alles vaak al bepaald door de vierkante meter waar ze het leven zagen. Sommige mogen huppelen, anderen kruipen door dit leven. Tussen die eerste adem en laatste kreun ligt ook de liefde die ons aanzet om de cirkel van het leven nooit te onderbreken.

- Daarom verbinden elke dag zo'n 112.000 koppels zich met elkaar, en dat in alle mogelijke vormen. Gedwongen, gearrangeerd, polygaam, monogaam, in extreme rijkdom of bijtende armoede.
- De noodzaak van de mens om dicht bij iemand te staan is groot.

Met deze intro kun je starten. In een audiogids neemt Lieve je ook mee op een super-onvergetelijke wereldreis. Dit is meteen een zeer persoonlijke manier om de fotografie zelf aan je oor te hebben. Aan ieder onderwerp van de expo sta je perplex te staren en spreekt Lieve je toe met een warme stem. Iedere bezoeker is er apart bij betrokken. De beelden zijn aangrijpend en fel gekleurd.

Momenten en gedachten schieten door mijn hoofd van: kan dit nog wel in 2019 wat ik hier allemaal zie. Kind-huwelijken in Nepal of genetale verminkingen in Afrika. Mensen zoals wij die ook slechts één leven hebben. Je wordt er stil van en het blijft nog een tijdje hangen. De presentatie is afwisselend, van foto's opgehangen met speldjes aan de muur tot prachtige ingekaderde prints van A4 tot A1 en groter.

We waren na een 2-tal uur voldaan van de wereldreis in Gent en hadden nood aan een goede pint om alles even te laten zakken. De goede fotografe en even goede journaliste in Lieve maakt het geheel volledig en het plaatje compleet.

Koen

Progendis - 53^e Foto- en Digisalon

Op vrijdagavond 8 november was er de openingsreceptie van de tentoonstelling van Fotoclub Progendis, ditmaal in samenwerking met Kunstplatform Evergem.

Evergem heeft als gemeente een stedenband met Guaranda in Ecuador, waar men kansarme jongeren steunt. Een afvaardiging van het Kunstplatform bracht hen een bezoek waarbij duidelijk werd dat hun artistieke prestaties de enige afleiding vormen in hun keihard leven. Zo zorgde men onder andere voor een muurschildering waarin de plaatselijke jongeren zich konden uitleven.

Traditioneel trokken we met een sterke afvaardiging van de Fotoclub naar het OC Ter Gulden Celle in Doornzele. Er was duidelijk meer belangstelling dan andere jaren. Daar zal de bovenvermelde samenwerking wel niet vreemd aan zijn geweest.

Robert en de zijnen hebben zich, ondanks enkele moeilijke laatste dagen door een plotseling en onverwacht geneeskundig probleem bij Robert, toch weer van hun beste zijde laten zien. De inrichting en opstelling van de zaal was onberispelijk zodat het overgrote deel van de foto's de nodige aandacht kreeg die ze verdienden. Maar toch moet men opletten om niet teveel foto's boven elkaar te zetten en ook zou men ervoor moeten zorgen dat de foto's voldoende contrasteren op de egaal grijze muur waarop ze worden gepresenteerd.

Over de inhoud van de foto's zelf ga ik mij niet uitlaten, dat is iets puur persoonlijk. Op technisch gebied waren er weinig tot geen opmerkingen te maken. Wel zou men er kunnen voor kiezen om iets minder foto's van hetzelfde te laten zien. De reeks opnames van allerlei molens was toch wel zeer uitgebreid.

Door de samenwerking met het Kunstplatform waren er ook meer toespraken, onder andere door de oudvoorzitter van de Evergemse Cultuurraad Luc Van Vynckt. In die mate dat de digireeksen een beetje ondergesneeuwd raakten. Vroeger was het de gewoonte dat men na de toespraken de reeksen liet zien. Ditmaal was ervoor gekozen om de reeksen te laten lopen tijdens de receptie, maar jullie weten hoe dat gaat: men raakt in gesprek met iemand en voor men het weet is de avond voorbij en heeft men de desbetreffende reeksen nog niet eens goed bekeken.

Samengevat kan ik besluiten dat dit toch wel weer een bekijzenswaardige tentoonstelling was en de afwezigen ongelijk hadden, zoals het cliché voorschrijft.

Freddy

DAFOT Zomergem, hun 33ste tentoonstelling

Zoals bijna elk jaar vallen de tentoonstellingen van Progendis en Dafot in hetzelfde weekend. Wij dus op zondagmorgen naar Zomergem (of moet ik Lievegem zeggen?), om hun jaarlijkse productie te bekijken.

Fotoclub Dafot is onder het al dan niet dwingend voorzitterschap van Monique uitgegroeid tot een club die garant staat voor een degelijke fotografie, met soms nu en dan een compleet andere kijk op de getoonde onderwerpen. Dat verschillende leden uit de club opleidingen fotografie hebben gevolgd aan het KISP zal daar wel aan toe bijdragen.

De tentoonstelling was zeer divers in wat er werd getoond. Van de obligate stillevens, over de nodige vogels tot ruime landschaps- en architectuurfotografie.

Hierbij zijn de beelden van Rosita Santens (Bevroren schimmen en Mijn danswereld) me persoonlijk wel bijgebleven.

Hier ook treedt echter het een fenomeen op waarover ik het had in het Editoriaal, namelijk een geleidelijke leegloop van de club bij gebrek aan nieuwe leden. Mensen overlijden en vallen dus weg, terwijl er hier en daar iemand stopt met fotografie omdat ze het niet meer zien zitten.

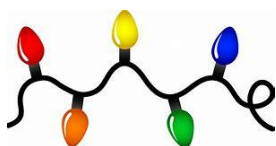
Schrijnend daarbij is het feit dat iemand daarvoor de volledige verantwoordelijkheid mag opeisen door op een ongebreidelde manier zijn mening over fotografie aan anderen op te dringen. In die mate dat, en dit is hier wel degelijk het geval, er personen afhaken.

Dat men hierbij het omgekeerde bereikt van wat men uiteindelijk bedoelt is waarschijnlijk nog niet tot deze perso(n)en(en) doorgedrongen. Dringend tijd voor enige zelf-reflectie zou ik zeggen.

Om al deze redenen blijft men bij Dafot nog met 9 leden over. Dit resulteert uiteraard in meer foto's per clublid, wat dan weer niet altijd de kwaliteit te goede komt. Fotografen die er in slagen om een 10-tal kwaliteitsvolle foto's op één jaar te verzamelen, vormen wel een uitzondering. Het zijn niet allemaal Lieve Blanckaerts-en of Michiel Hendrickx-en, en dan nog.

Maar ondanks alles was dit toch wel weer een zeer waardevolle tentoonstelling van werken waar ik met graagte naar kijk, zonder al teveel poespas en ingrepen die moeten bewijzen dat men met de trend mee is.

Freddy

Digiprojectie vtb Diaclub - 16/17 november

Naar jaarlijkse gewoonte trok ik die zondagnamiddag naar café De Linden in Wippelgem, ondertussen de vertrouwde stek voor de Digiprojectie van onze zusterclub. De opkomst was ietwat mager, wellicht mede dankzij het uitzonderlijk mooie weer. Hopelijk was de zaal de zaterdagavond wat meer gevuld.

Want het was een programma dat de moeite waard was.

Om te beginnen werden we getrakteerd op een caleidoscoop van beelden uit de clubwerking. De overstap van analoog naar digitaal heeft toch een kleine revolutie teweeg gebracht. Men is in staat de werken technisch beter af te werken en er zal net zoals bij ons wel een hogere productie zijn.

Dit gezegd zijnde : mooie beelden inderdaad, maar misschien mocht men hier en daar wat selectiever zijn. Zo stelden we vast dat sommige beelden in lichtjes gewijzigde vorm terug kwamen in deel 2 en deel 3 van de clubwerking.

En nog een tip: die fantasietjes in de overgangen zijn een enkele keer leuk, maar gaan al gauw vervelen. Ik zou zeggen: keep it simple! Toch genoten hoor.

Er werden maar liefst 12 reeksen getoond, niet weinig, maar tegenwoordig houdt men die beknopt genoeg om boeiend te blijven.

Van de Wandeling in La Palma van Christine De Baets zijn me de afwisselende landschappen met de Drakenbloedbomen bijgebleven.

Onze Koen deed zijn duit in het zakje met een zwart-wit reeks over de Jaarmarkt in Evergem, met zijn keuring van het Brabants trekpaard. Ik had hier al foto's van gezien, maar het blijft verbazen dat een beest van enkele honderden kilo's zo licht over het asfalt lijkt te zweven.

Martine vond in het Oostenrijkse Karinthië een wereld in miniformaat. De meest iconische gebouwen van een 40-tal landen waren hier nauwkeurig nagebouwd op schaal. Freddy, die de montage deed, gaf nog een lesje aardrijkskunde door per gebouw ook de nationale vlag en het volkslied ten gehore te brengen (iets voor de fotoronde van De Slimste Mens?). Goed gevonden!

Henri Eggermont ging met De Rots aapjes kijken op Gibraltar. Ook de enige plaats in Europa waar apen in het wild voorkomen en beschermd als natuurgebied.

Van Raf Cocquyt mogen we meestal iets experimenteels verwachten en dit was deze keer niet anders. Hij maakte een eigen interpretatie van de projecties op de Gentse elektriciteitscentrale, ter gelegenheid van het Lichtfestival.

Betoveren deed het lantaarnfestival in China, een montage van Henri Eggermont. Uit reusachtige ijsblokken waren beelden en gebouwen gemaakt, de belichting bij avond en nacht zorgde voor een sprookjesachtig effect.

Na al dit moois waren we wel aan een kleine pauze toe, die we vulden met een drankje, en met lotjes van den tombola (hoera, weeral prijs!).

Jeanine verwende ons daarna met prachtig belichte landschappen uit de Faeröer eilanden, waar de kleur groen overheerst en schapen de dienst uitmaken.

Raf ging het gaan zoeken in Normandië waar hij het kleinste stroompje van Frankrijk vond: La Veules. Slechts 1100 m lang slaagde het erin om zich zeer pittoresk doorheen het gelijknamige dorpje Veules-les-Roses te slingeren.

Hubert De Grande was de grote plas overgestoken om enkele Hot Spots van Yellowstone in beeld te brengen. Hier wel letterlijk te nemen!

In India vindt men blijkbaar nog stammen die het koppensnellen nog niet zo lang verleerd zijn, zo leert ons een montage van Henri.

En Raf liet ons weer de oorlog 14-18 gedenken door het in beeld brengen van de 600.000 beeldjes die uit 'het ei' gekomen waren in het domein Palingbeek in Ieper – Zillebeke.

Tot slot toonde Freddy ons nog zijn interpretatie van de beelden in het Vigelandpark in Oslo, Noorwegen. Een mooie afsluiter.

Christine

Onze tentoonstellingen in St Lucas en Stroming

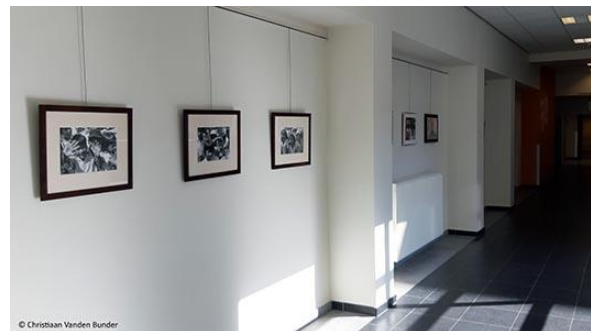
De afgelopen maanden waren we als clubbestuur redelijk druk in de weer met het verzamelen van de foto's, het opstellen en het terug afbreken van twee tentoonstellingen.

Op zondag 22 september trokken we naar AZ St Lucas om in Straat 30 onze foto's op te hangen en in de week van 21 oktober moesten andere foto's in het Cultureel Centrum Stroming zijn, om daar in de foyer te worden opgehangen.

Ik moet toegeven dat beide expo's een meer dan verwachte respons opleverden. Verschillende personen hebben mij aangesproken over wat we presenteerden, zowel in St Lucas als in Stroming. Maar zoals ik schreef in het editoriaal: mensen zover krijgen dat ze ook nog effectief lid worden van de club, is nog een ander paar mouwen.

Hieronder staan er enkele sfeerbeelden (ja ik weet het, er staat geen volk op in St Lucas, maar dit was dan ook op een zondagmorgen), zodat jullie een idee hebben over wat we met jullie foto's aanvangen. (Met dank aan Chris voor de foto's van St Lucas en aan Koen voor het transport van en naar Stroming).

Freddy

Clubuitstap: MOT en MIRA in Grimbergen

Eerder dit jaar kwam er een voorstel van Herman om in het kader van ons 60-jarig bestaan als Fotoclub, een bezoek te organiseren aan MIRA. Hij zou ervoor zorgen dat we een uiteenzetting kregen over astrofotografie, een domein dat nooit aan bod komt binnen de club.

Het bestuur van de club zette zich achter het idee en al vlug was ook de Diaclub geïnteresseerd, naast enkele buitenstaanders die we ook binnen de groep konden verwelkomen.

Het geheel werd omlijst door een bezoek aan het MOT (Museum voor Oude Technieken), omdat het uiteraard donker moet zijn om naar sterren te kijken.

De bewuste zaterdag had iedereen zich door de onvermijdelijke files op de Brusselse ring geworsteld om (bijna) op tijd ter plaatse te geraken. Na een korte, door zon overgoten wandeling bezochten we eerst de Tommenmolen en het Karrenmuseum

onder leiding van een (zo nu en dan niet zo deskundige) gids.

Het volgende punt op onze trektocht was een bezoek aan de Liermolen. We werden er verwelkomd door de spraakvaardige Marc als molenaar van dienst, die ons toch wel het één en het ander bijbracht over de grondstoffen en de werking van de watermolen.

Dan werd het tijd om een hapje te eten in Het Fenikshof, vooraleer ons bezoek aan MIRA te starten.

Daar werden we verwelkomd door Janos en Francis, die ons zouden begeleiden tijdens ons bezoek.

Eerst was Janos aan de beurt om ons wegwijs te maken in de Astrofotografie. De uiteenzetting was uitermate interessant en zeer goed opgebouwd. Hij besprak eerst de verschillende problemen waarmee deze vorm van fotografie te kampen heeft en wat we eraan kunnen doen.

Daarna legde hij uit wat de voordelen en beperkingen zijn van het instrumentarium waarmee we de hemel kunnen bekijken: van een spiegelreflex camera tot een volwassen telescoop.

Twee gulden regels bleken te moeten worden nageleefd:

1. Fotografeer nooit langer dan de tijd die men krijgt door 500 te delen door de kortste brandpuntsafstand van de lens, want anders krijgt men strepen in plaats van puntjes en

2. Stapelen! Met andere woorden: één enkele foto geeft niet genoeg (licht)informatie om alles te kunnen zien, maar door verschillende opnames te maken van hetzelfde beeld en die bovenop elkaar te plaatsen krijgt men wel genoeg licht in de foto. Onnodig

te vermelden dat hierbij moet rekening gehouden worden met de rotatie van de aarde, waardoor de sterren langzaam verschuiven.

Allerhande software werd voorgesteld en besproken, samen met de apparatuur die bruikbaar is om de sterren te "volgen". Deze informatie was wel zeer gedetailleerd, in zoverre dat ik me levendig kan voorstellen dat de echtgenotes van de aanwezige fotografen de pedalen stilletjesaan kwijt raakten.

Tenslotte werden we getraceerd op enkele spectaculaire opnames die hijzelf had gemaakt van nevels en sterrencombinaties. Hoe men uit al deze puntjes nog uitraakt en daarbij nog weet wat, wat is, blijft een volledig

raadsel voor me. Maar dit is een puur persoonlijke opmerking.

Dan kwam het grote moment: we zouden met onze eigen ogen kunnen zien waarover de uiteenzetting ging en velen onder ons zouden voor de eerste keer in hun leven via een telescoop naar de sterren kunnen kijken. Maar helaas, driewerf helaas, na de zeer zonnige namiddag, was er in de avond mist opgedoken zodat de hemel compleet aan ons verborgen bleef.

Francis leidde ons dan maar rond in het museum van het observatorium met een flair of hij dagelijks enkele van die sterren tussen zijn boterham legt. Hij doorliep het museum, weliswaar in sneltreinvaart en legde enkele interessante zaken uit waarmee hij, met de nodige humor, de groep kon boeien. In zoverre dat we een beetje de klok uit het oog verloren want plots was het al kwart voor elf en we moesten nog terug naar Evergem natuurlijk.

Samengevat hebben we een zeer interessante namiddag en vooral avond doorgebracht, waarbij we toch wel één en ander hebben opgestoken van domeinen die absoluut de onze niet zijn.

Bedankt Janos, Francis en Herman

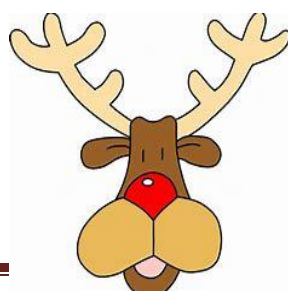
Freddy

Fotografiecircuit

Ik had nog een artikel in petto over het Fotografiecircuit Vlaanderen, waaraan het CC Stroming deelneemt en die verschillende hedendaagse fotografen hun ding laat doen.

Maar omdat er al zoveel besprekingen in deze Camera staan (waarvoor dank), zal dit iets worden voor een volgende editie.

Freddy

Patrick Henry, stadsfotograaf met passie

Lezing door de fotograaf op uitnodiging van de Wondelgemse fotoclub Fodifi in het polyvalente centrum De Zulle aan de Botestraat in Wondelgem

28 november 2019 om 20 uur

De verhalen achter de beelden

Wie deze zomer (in juli of augustus) naar de fototentoonstelling in de Sint-Pietersabdij is geweest, heeft reeds een goede indruk opgedaan van het enorme beeldarchief van de stadsfotograaf. Jawel, het betreft een slordige 200.000 opnames, waarvan de oudste uit het analoge tijdperk dateren.

De tentoonstelling in de zomer was eigenlijk de aanleiding tot het tot stand komen van deze lezing, zo vertelde de voorzitter van Fodifi tijdens zijn introductie. Aan Patrick (Patje voor de intimi) werd gevraagd of hij bereid zou zijn om aan een bende amateurfotografen wat commentaar en achtergrond te geven over zijn werken. En dat zag hij wel zitten. Aldus geschiedde.

En de stadsfotograaf, hij begon te vertellen... een bomvolle zaal werd muisstil en luisterde met volle aandacht. Tiens, ik was de enige vertegenwoordiger van de Koninklijke vtb Fotoclub Evergem. Wat een zware verantwoordelijkheid rust hier op mijn schouders!

Over hoe hij is begonnen en hoe zijn loopbaan in grote lijnen is verlopen, dat deed hij in de inleiding nog eens uit de doeken. Dit verhaal klonk min of meer bekend: zo heb ik zijn curriculum eerder overgenomen achteraan mijn artikel in de Camera Obscura van september dit jaar naar aanleiding van mijn bezoek aan zijn tentoonstelling in de Sint-Pietersabdij. Dus, beste lezer, indien gewenst kan je het daar vinden.

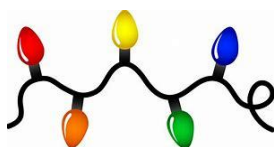
De commentaren geleverd bij de projectie van de diverse beelden waren een aaneenschakeling van anekdotes die met animo en spontaneïteit werden verteld. En juist hierdoor werd het publiek geboeid. Want je merkt dat de fotograaf zijn job heeft gedaan (en nog steeds doet als freelancer) met passie en niet aflatende inzet om op het terrein te gaan en te rapporteren wat er zoal reilt en zeilt in de fiere Stroppenstede. Ongeacht de opdracht. Inderdaad, de meeste foto's zijn genomen in opdracht van de stad Gent, waarbij een vooropgesteld thema moest worden uitgebeeld. Vandaar ook de diversiteit van het fotoarchief.

De uitgebeelde thema's en onderwerpen zijn legio: hoe de stad van uitzicht verandert met bijvoorbeeld een reeks foto's van de bouwwerven rond het Sint-Pietersstation; hier wordt geschiedenis gedocumenteerd. Andere zijn: promotie voor de haven, bezoek van prominenten aan de stad, evenementen zoals de bibberduik, de Gentse Feesten (natuurlijk), mobiliteit, allerlei ludieke spelereien en ideetjes en passant... noem een topic met betrekking tot Gent en Patrick heeft er beelden van.

Een aspect in mineur echter was het zaaltje op de eerste verdieping in De Zulle. Veel te klein voor zo een talrijke opkomst (die ze misschien hadden onderschat). En het projectiescherm was niet helemaal zichtbaar als je niet op de eerste rij zat. Spijtig. De sappige verhalen maakten echter veel goed. De stadsbeelden waren voor velen herkenbaar. Aandacht gegarandeerd. Het warme applaus bij einde verhaal was er het gevolg van.

De aanwezigen ontvingen tenslotte een pakketje van tien postkaarten met een selectie van zijn foto's. Een leuke attentie.

Herman

Micro - Portfolio

**Christiaan
Verstraete**

LOKAAL: **O.C. De Burggrave**, Grovermansdreef 38, 9940 Kerkbrugge (Evergem)

Bankrek. IBAN : Belfius BE24 0688 9963 7338 BIC: GKCCBEBB

VTB-Diaclub Evergem p/a : Bollewerkstraat 119, 9031 Drongen

Zetel van de club: EINDEKEN 39, 9940 EVERGEM

VOORZITTER

Jeanine DEVOS
Bollewerkstraat 119
9031 DRONGEN

☎ 09 / 227.19.22

SECRETARIS

Raphaël COCQUYT
Bouwmeestersstr. 32
9040 SINT-AMANDSBERG

☎ 0475 91 86 99

PENNINGMEEESTER

Henri Eggermont
Bollewerkstraat 119
9031 DRONGEN

☎ 09 / 227.19.22

COMMISSARISSEN

Koenraad Andries
Droogte 78
9940 EVERGEM

☎ 09 357 78 59

De Schepper Paul
Eindeken 39
9940 EVERGEM

☎ 09 253 54 87

- DEC** - 06 Op bezoek bij Fotoclub Aquarius, om 19.30 u
Natuurfotografie, Koning Alberstraat 71, 8210 Veldegem
- dinsdag- 10 **LDC De Horizon** "De wereld rond" Deel 5, 14.30 uur
- 13 Bespreking digitale beelden
- 20 **GEEN SAMENKOMST OC De Burggrave gesloten**
- 27 **GEEN SAMENKOMST OC De Burggrave gesloten**
- Het bestuur wenst aan alle leden en hun familie een
Gezond en Gelukkig 2020 toe!

- JAN** - 03 **Nieuwjaarswens en bespreking werkjaar**
- 10 Bespreking digitale beelden
- 17 Bespreking digitale beelden
- 24 Bespreking digitale beelden
- 31 Bespreking digitale beelden
- FEB** - 07 Bespreking digitale beelden
- 14 Bespreking digitale beelden
- 21 Bespreking digitale beelden
- 28 Bespreking digitale beelden
- MRT** - 06 Bespreking digitale beelden
- 13 Bespreking digitale beelden
- 20 Bespreking digitale beelden
- 27 Bespreking digitale beelden
- Zondag** 29 Projectie Cult. 14-daagse Evergem om **16.00 uur** !

CLUBNIEUWS

Werking binnen vtbKultuur

- De projectie in het LDC De Horizon, op **dinsdag 10 december** om 14.30 uur, zal wegens uitstel van de werken, **wél doorgaan in het LDC**, Ferdinand Lousbergkaai 12, 9000 Gent.
- Reisprojectie zaterdag 18 januari om 20.00 uur, **COLOMBIA**, van Henri & Jeanine. **Nieuwe locatie** gelegen aan de watersportbaan ! LODS 25, Vissersdijk 1, 9000 Gent.
- **Culturele 14- daagse Evergem 2020**. Onze club neemt deel aan de Culturele 14-daagse op **zondag 29 maart om 16.00 uur**, met de Digiprojectie "Rondreizen vanop je stoel". De Digiprojectie gaat door in de zaal v/h café "**De Linden**", **Wippelgem Dorp 2, 9940 Wippelgem**.
- Voor alle andere clubprojecties zie op het web : <https://www.vtbkultuur.be/evergem-dia/activiteiten>

Landschapsfotografie

Auteur: Kenneth Verburg

Deel 2

Alleen groothoeklens gebruiken ?

Voor landschapsfotografie is een groothoeklens natuurlijk een perfect hulpmiddel.

Dankzij de brede kijkhoek kun je een groots landschap eenvoudig in beeld krijgen en als je je laag positioneert om een voorgrond element goed in beeld te krijgen zie je toch een groot deel van het landschap in de achtergrond.

Een **(ultra)groothoeklens** heeft echter soms ook tot gevolg dat het landschap er wat plat uit komt te zien, zeker als je geen aandacht besteed aan je voorgrond en nog relatief ver weg staat van je onderwerp. Een groots en indrukwekkend landschap verandert zo eenvoudig in een veel minder spectaculair plaatje. En de kijker van je foto heeft geen idee hoe spectaculair het er uit zag toen je zelf op die locatie was. Natuurlijk is een groothoeklens in veel gevallen de aangewezen lens, maar vergeet niet ook composities te maken met andere lenzen.

De keuze van de lens heeft een groot effect op je compositie.

Met een groothoeklens krijg je een groot aantal van de omringende bergen in beeld en kun je laten zien in wat voor een prachtige omgeving het Commando Memorial monument in Spean Bridge, Schotland, staat. Ben Nevis valt weg in het grotere landschap en vooral het landschap in het midden van de foto is weinig inspirerend.

Met een **telelens** wordt het beeld in elkaar gedrukt, hoe langer de lens hoe minder diepte de foto heeft. Het perspectief wordt beperkt, het lijkt of objecten dichter bij elkaar staan. Door te kiezen voor mijn 70-200mm lens en bijna volledig in te zoomen heb ik de compositie merkbaar gewijzigd. Door een aantal stappen links of rechts te zetten kon ik de Ben Nevis precies in de compositie plaatsen waar ik hem wilde hebben.

Canon EOS 5DmkII, 24mm, 1/160s op f/11, ISO 100

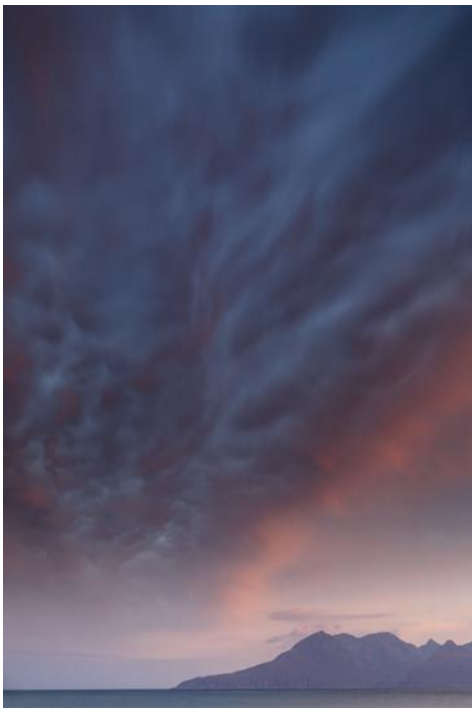
Het monument is gefotografeerd vanaf ongeveer dezelfde hoek (ik moest natuurlijk wel een stuk naar achteren om het monument goed in beeld te krijgen), maar de compositie is compleet anders.

Vergeten in portretstand te fotograferen ?

Canon EOS 5DmkII, 189mm, 1/160s op f/11, ISO 100

Zoals je in bovenstaande foto kunt zien heb ik naast dat ik voor een telelens heb gekozen ook de compositie gewijzigd van landschap- naar portretstand (verticale oriëntatie). Het ligt voor de hand een landschap in 'landschapstand' te fotograferen, maar in heel veel situaties is het vaak juist beter om de voorgrond te benadrukken en juist elementen links en rechts van de foto te laten vervallen. Zeker als je een verticaal onderwerp in je foto opneemt zoals een molen of een vuurtoren.

Laig Bay, Isle of Eigg, Schotland – Canon EOS 5D, 28mm (Canon 24-105mm F/4L IS), 15s op f/10, ISO 100

Maar ook bijvoorbeeld bij een mooie wolkenpartij of lijnen in het landschap (van een muur, rivier, patronen in het zand, etc.) kun je perfect gebruik maken van de portretstand om een mooie compositie te maken.

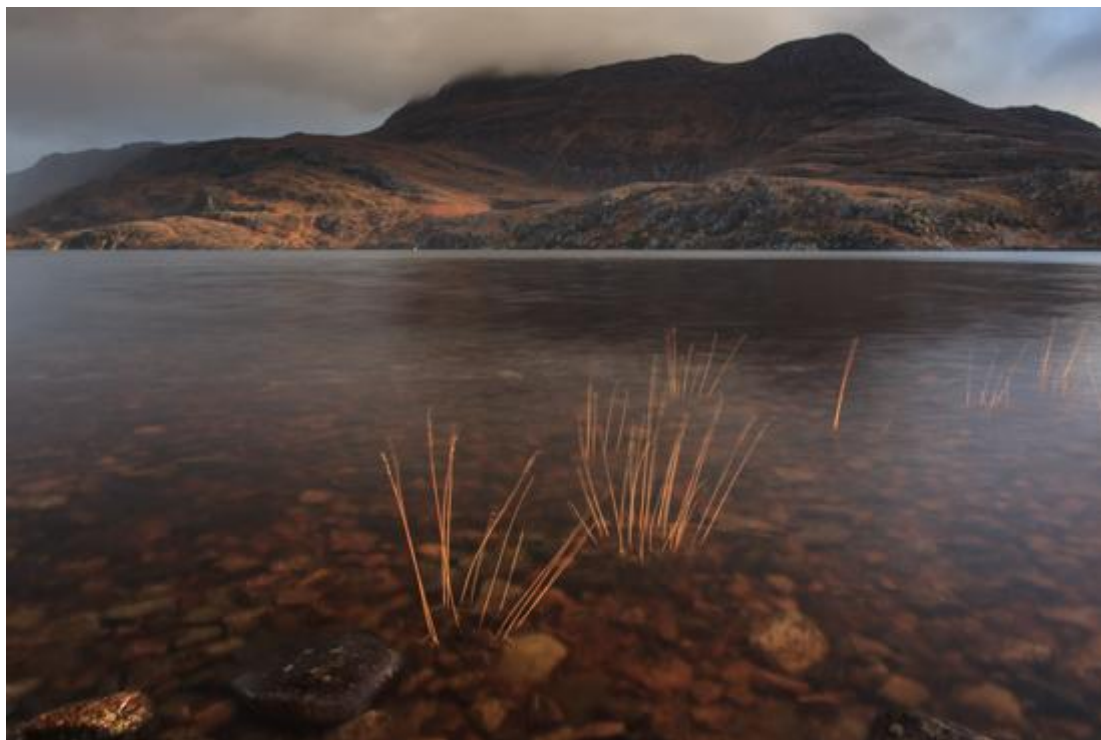
Geen stabiel statief en afstandsbediening !

Landschapsfotografie vindt vaak plaats bij zacht licht voor een mooie goudgele gloed en met een relatief dicht diafragma (f/11 of hoger) voor maximale scherptediepte.

Dit betekent dat de sluitertijden vaak relatief lang zullen zijn. En dit betekent weer dat een stabiel statief van groot belang is om geen onscherpe en bewogen foto's te krijgen.

Het is belangrijk te investeren in **een goed statief** met een goede statiefkop zodat de camera niet gaat zakken onder het gewicht van de lens en zo bewogen foto's oplevert.

Onderstaande foto is van het Loch Maree, Schotland – Canon EOS 5DmkII, op 22mm (Canon 17-40mm F/4L), 5s op f/16, ISO 100

Over het algemeen is het zo bij statieven dat goedkoop duurkoop is. De gemiddelde fotograaf koopt in zijn leven drie statieven, een goedkoop statief gemaakt van een licht materiaal waardoor de camera al snel te veel beweegt, een beter statief van een paar honderd euro dat stabiel is, maar zo zwaar, waardoor je het nooit uit de kofferbak haalt bij langere tochten.

En tenslotte een echt goed statief – misschien wel van het lichte maar sterke materiaal carbon – met een goed balhoofd waarmee je jaren vooruit kunt.

Uiteindelijk is het meteen kiezen voor een goed statief goedkoper dan drie statieven kopen, maar soms is het ook nodig te weten wat je niet wilt voordat je een goede keuze kunt maken voor iets waar je jaren mee vooruit kunt. En voor hetzelfde geld trekt landschapsfotografie je toch niet zo.

Gebruik van het statief

Als je fotografeert op statief, [schakel dan de beeldstabilisatie](#) van de lens of camera [uit](#).

Sommige systemen kunnen er niet goed mee omgaan als het beeld perfect stil staat en gaan dan juist beweging veroorzaken.

Schakel ook de functie (indien aanwezig) in om de spiegel bij de eerste keer indrukken op te klappen en pas bij de tweede keer indrukken de foto te laten nemen en neer te klappen (mirror lockup). Zorg er voor dat er tussen het moment dat de spiegel opklapt en de spiegel weer neerklapt een seconde of drie/vier zit zodat de camera helemaal stil komt te staan voordat de foto wordt genomen.

De stand [Liveview](#) kan hierbij ook helpen. Naast dat het eenvoudiger is om een compositie te maken op een groter scherm, wordt ook hier de spiegel niet meer wordt opgeklapt voordat de foto wordt genomen (want hij moet al omhoog om beeld te kunnen geven op het LCD scherm), waardoor je scherpere resultaten krijgt.

Wordt vervolgd.

2020
DIGIPROJECTIE

CULTURELE 14 DAA GSE

Rondreizen vanop je stoel

(Jaarmarkt Evergem, CWRM Ieper, zanger Daan te Doornzele,
langs Vlaamse wegen, de Provence, de molens van Kinderdijk,
China Light, langsheen de Moezel, monument Valley USA, enz.)

Culturele 14-daagse Evergem

Zondag 29 maart

OM 16.00 UUR

Zaal v/h café: De Linden

Wippelgem Dorp 2, 9940 Wippelgem

TOEGANG GRATIS

Met dank aan onze sponsors:

Computers **DICOMP**
Brugsesteenweg 599 Q
9030 Mariakerke
Tel. 09 236 43 20

Resto & Brasserie **Gök**
Vrijdagmarkt 51
9000 Gent
Tel. 09 311 62 26

BELFIUS Drongen
Oude Abdijstraat 2
9031 Drongen
Tel. 09 373 86 63

V.U. : vtbKultuur Evergem : Peter De Troch Kramershoek 12, 9940 EVERGEM
Niet op de openbare weg gooien !